

Colierul strălucitor

Carolina dorea doar să păstreze colierul puțin mai mult.

Carolina Marín
(Bazat pe o întâmplare adevărată)

Această întâmplare a avut loc în Argentina.

Carolina sărea prin curte. Prietena ei Isabella era afară.

Isabella i-a făcut cu mâna. „Vino să ne jucăm!”

Carolina a traversat curtea până la casa Isabellei.

Isabella și-a băgat mâna în buzunar. „Vreau să-ți arăt ceva”, a spus ea. Apoi, a scos cel mai frumos colier pe care îl văzuse Carolina vreodată! Pietrele mici erau atât de strălucitoare și luminoase.

„Este al mamei mele”, a spus Isabella. „Mi-a spus că mă pot juca cu el astăzi. Privește-l în soare.”

Isabella a ținut colierul sus, în lumină. Sute de curcubeie se reflectau din bijuterie. Era atât de frumos!

„Acum, hai să ne jucăm de-a v-ați ascunselea!”, a spus Isabella.

„Bine”, a spus Carolina. „Pot ajuta la păstrarea colierului în siguranță.”

„Mulțumesc!” Isabella i-a dat Carolinei colierul iar Carolina l-a pus în buzunarul ei.

Curând a sosit timpul să plece acasă. Când și-a luat rămas-bun, Isabella nu a întrebat de colier. Trebuie să fi uitat. Și Carolina nu i-a adus aminte.

Carolina s-a simțit puțin rău pentru că a luat colierul acasă. Dar dorea să-l mai păstreze încă puțin. A ignorat sentimentul neplăcut și a pus colierul sub pernă.

A doua zi era sâmbătă. Carolina și-a făcut treburile casnice și a ieșit afară să se joace. A uitat total de colier.

„Carolina!”, a strigat tata. „Poți veni aici?”

Carolina a fugit înăuntru. „Da?”

Tata ținea colierul în mână. „Mama a găsit aceasta sub perna ta. Al cui este?”

„Al Isabellei.” Ochii Carolinei s-au umplut de lacrimi. „L-am ținut în siguranță în buzunar în timp ce ne jucam ieri. Dar, apoi, am hotărât să-l iau acasă.”

Mama s-a așezat cu Carolina pe canapea. „Îți mulțumim că ai spus adevărul. Ce crezi că ar trebui să faci acum?”

Carolina era tăcută. S-a gândit la Isus. El ar fi dorit ca ea să fie cinstită și să înapoieze colierul.

„Ar trebui să i-l înapoiez Isabellei și să-i spun că îmi pare rău”, a spus Carolina. Imediat ce a spus aceasta, sentimentul neplăcut a dispărut. Ea a simțit căldură în interiorul ei.

Carolina s-a dus la casa Isabellei.

„Bună”, a spus Carolina. Ea i-a dat Isabellei colierul. „Îmi pare rău că l-am păstrat. Mă ierți?”

„Da”, a spus Isabella. „Mulțumesc că l-ai adus înapoi.” Apoi, a zâmbit. „Vrei să ne jucăm de-a v-ați ascunselea din nou?”

„Da! Tu numeri prima – eu mă voi ascunde!”

În acea seară, Carolina a spus o rugăciune. „Dragă Tată Ceresc, Te rog să mă ierți pentru că am păstrat colierul. Și Îți mulțumesc că m-ai ajutat să îndrept acest lucru.”

Carolina a simțit, din nou, căldură în interiorul ei. Era bucuroasă că putea să facă ceea ce Isus dorea ca ea să facă. ●

MĂ POT POCĂI

Uneori, cu toții facem alegeri greșite. Dar, datorită lui Isus Hristos și ispășirii Sale, ne putem schimba și putem îndrepta lucrurile. Aceasta se numește pocăință. Când ne pocăim, le spunem că ne pare rău celor pe care îi rănim. Încercăm să reparăm greșeala. Ne rugăm pentru iertare. Facem tot ce putem pentru a nu repeta acea alegere greșită. Apoi, putem fi iertați și putem simți pace de la Tatăl Ceresc.

